

מ"ת 35538/01/14 - מדינת ישראל נגד ראכיז מסארווה - הובא ו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 35538-01-14 מדינת ישראל נ' מסארווה(עציר)
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת דנה מרשק מרום
מבקשת	מדינת ישראל ע"י עו"ד טוחי
נגד	
משיב	ראכיז מסארווה - הובא וע"י עו"ד מחאג'נה

החלטה

כתב-האישום

1. כנגד המשיב הוגש כתב-אישום המייחס לו ביצוע עבירות של נסיון פריצה לרכב, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והפרעה לשוטר - הכל לפי סעיפים 413 רישא + 25 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 [להלן: חוק העונשין], (2)332 לחוק העונשין וסעיף 275 לחוק העונשין.

בד בבד עם כתב-האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו.

2. מכתב האישום עולה, כי ביום 11.1.14, בסמוך לשעה 16:40, הגיע המשיב למגרש חניית עפר בסמוך למגדל צדק בראש העין, כשהוא נוסע ברכב מאזדה. המשיב עצר את המאזדה כשחזיתה פונה ליציאה המערבית, יצא מן הרכב כשהוא משאיר את דלת הנהג פתוחה, התקרב לכלי רכב שחנו בחניון והביט מבעד לחלונותיהם. בהמשך, חזר למאזדה ונסע לחלקו המערבי של החניון, שם יצא מהמאזדה בשנית, ונעמד בסמוך לרכב טויוטה.

עת דחף המשיב סרגל מתכתי ארוך בין החלון לדלת הטויוטה, הבחין בו השוטר עידו מליק [להלן: מליק], המשיב שלף את הסרגל ורץ לכיוון המאזדה.

מליק הזדהה כשוטר וקרא למשיב לעצור, תוך שחבש לראשו כובע משטרה ורץ לכיוון המשיב, אולם המשיב נכנס למאזדה ונסע במהירות, בעוד מליק רץ לצד דלת הנהג וקורא לו לעצור. המשיב הסתיר את פניו באמצעות ידו השמאלית והסיט את המאזדה שמאלה לעבר מליק. המשיב נסע במהירות לעבר היציאה המערבית של החניון, חצה את נתיב התנועה בצורה אנכית, עלה על אי תנועה בנוי ועבר לנתיב הנגדי, שם פנה שמאלה לכיוון צומת מרומזר.

המשיב חצה את הצומת ופנה שמאלה בנסיעה מהירה לכיוון כביש 444, אף שברמזור שבנתיב נסיעתו אור אדום.

שוטרים דלקו אחר המשיב בניידת משטרתית, תוך הפעלת אורות כחולים מהבהבים, צפצופים וסימון באורות גבוהים על-מנת שיעצור, אולם המשיב המשיך בנסיעה מהירה על כביש 444, עקף כלי רכב שונים דרך שולי הכביש או תוך חציית קו הפרדה רצוף, ונסע ב"זיג-זג" בין כלי רכב בצורה מסוכנת.

בהמשך פנה לכיוון כביש 471, ולאחר מכן לכביש 6, שם המשיך בנסיעה מהירה ומסוכנת תוך שגרם לכלי רכב לבלום בעוצמה ולסטות ממסלולם על-מנת להימנע מתאונה.

עת הגיע המשיב למחלף חורשים, פנה לכיוון כביש 531 ובהמשך לכביש 5233, וחמק מכוחות המשטרה שדלקו אחריו.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המבקשת טען, כי כתב-האישום מבוסס בעיקרו על הודעתו של השוטר מליק, שזיהה את המשיב בזירת האירוע ועל מזכרי השוטרים שנסעו אחריו בנסיון לעצרו. רכב המאזדה אותר כשלוש שעות לאחר האירוע בתחנת דלק על-יד טייבה, על-ידי צוות משטרת שביצע סריקות, כשברכב שני חשודים ובהם המשיב, אשר לבש פרטי לבוש שתאמו את תיאורו של השוטר מליק: קפוצ'ון אפור ומכנס כחול. הרכב אינו בבעלות המשיב אלא בבעלות קרוב משפחתו.

בנוסף, השוטר מליק זיהה את המשיב זיהוי ספונטני עת היה על ספסל במסדרון תחנת המשטרה.

אשר לגירסת המשיב הוסיף, כי לטענתו ביקש את הרכב מקרוב משפחתו בסמוך לשעה 18:30, וכי אין לו קשר למעשים המתוארים בכתב-האישום. גירסה זו נבדקה עם בעל הרכב, אשר אישר כי המשיב ביקש את רשותו לנסוע ברכב, אלא שהיה זה בסמוך לשעה 16:30, והוא אישר לו לקחת את הרכב מהחניה. רק בתגובה לדברים אלו, מסר המשיב כי ייתכן והתקשר לבעל הרכב בשעות אחה"צ, אולם לקח את הרכב בשעות הערב כפי שתיאר.

4. ב"כ המשיב טען, כי על-פי הפסיקה אין משקל לזיהוי ספונטני בתחנת המשטרה - במיוחד על רקע ההנחה שהשוטר מליק שמע דיווחים בקשר על תפיסת החשוד, ובנסיבות אלו משקל הזיהוי אפסי. כמו-כן, ממזכרו הראשון שערך מליק, לא ברור כלל שראה את החשוד באופן המאפשר לזהות את תווי פניו.

כן היפנה ב"כ המשיב להודעת בעל הרכב, ממנה עולה כי אינו משתמש ברכב, וזה חונה בחניה עם המפתחות בפנים. כמו-כן העריך את השעה 16:30 היות והיה עדיין אור, אך לא זכר במדויק את השעה. בכל מקרה, לגישת ב"כ המשיב, גם אם היה המשיב נוטל את הרכב בשעה 16:30, לא היה סיפק בידו להגיע לראש-העין, מקום ביצוע העבירה, בשעה המתוארת בכתב-האישום.

כמו-כן נטען, כי החוקרים נמענו מלבדוק את פלט השיחות היוצאות של המשיב.

לאור המתואר, טוען ב"כ המשיב כי קיימת חולשה ראייתית המצדיקה שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

סקירת הראיות לכאורה

5. היות ולא קיימת מחלוקת על עצם האירוע, כמו גם על הימצאות המשיב ברכב המאזדה כשלוש שעות לאחר האירוע, לא מצאתי לנכון לפרט את מכלול הראיות בהקשר זה, ואתמקד בסוגיות הנתונות במחלוקת.

6. עיון בחומר הראיות מעלה, כי הראשון אשר הבחין בחשוד היה השוטר דקל אברהם (ע.ת.3), אשר שימש כתצפיתן בזמן האירוע בחניון. במזכרו מיום האירוע תיאר, כי הבחין ברכב מסוג מאזדה מ.ר. 7704529, ממנו ירד הנהג, שהינו בעל גוון עור כהה, לבש קפוצ'ון אפור וג'ינס כחול, תיאר את תנועותיו אשר הביאו לחשד כי מנסה לפרוץ לרכב. במזכר הבהרה מיום 14.1.14 ציין השוטר, כי לא הבחין בתווי פניו של החשוד.

7. הראייה המרכזית בתיק הינה זו של השוטר מליק (ע.ת.4), כאשר ממזכר שערך מיום האירוע בשעה 18:00 עולה, כי בעקבות הדיווח של השוטר דקל אודות החשוד נכנס לחניון העפר. שם הבחין ברכב המאזדה ובחשוד, אשר לבש קפוצ'ון אפור, כך שהכובע היה על ראשו, וכן ג'ינס כחול. לטענתו, החשוד הבחין בו ועל כן נכנס לרכב והחל בנסיעה פראית. מליק רץ לצד הרכב, כשהחשוד הסתיר את פניו עם ידו השמאלית וניסה לדרוס אותו.

8. מספר שעות לאחר האירוע, בשעות הלילה, כתב השוטר מליק שני מזכרים נוספים: בשעה 1:00 כתב, כי חצי שעה לפני כתיבת הדו"ח - ובסיום משמרת נכנס לתחנת המשטרה לחדר הסיור, שם הבחין בשני מעוכבים שיושבים על ספסל - אחד מהם זיהה בבירור כחשוד שראה באירוע הפריצה לרכב (כשיצוין כבר, כי המשיב נעצר כשהוא לבוש בגדים התואמים את התיאור שנמסר).

בשעה 1:15 כתב מזכר המשך, ובו הבהיר כי בעת התרחשות האירוע בחניון, היה במרחק של כ- 5 מטרים מהמשיב, וזיהה בבירור את פניו. עוד הוסיף, כי כשרץ לצד הרכב, החשוד אמנם הסתיר את פניו - אך את תווי פניו כבר ראה לפני כן.

9. בשלב זה של ראיות לכאורה, אין אני סבורה כי הרישום המאוחר של השוטר בדבר הבהרות הנוגעות לזיהוי המשיב מכרסם בעוצמת התשתית הראייתית. בנוסף, אין אני מקבלת את טענת הסניגור לפיה יש ליתן לאותו זיהוי ספונטני משקל אפסי. מהראיות עולה, כי מליק נכנס לתחנה בסיום משמרת, ואין זה מחוייב המציאות כי יזהה מייד חשוד, ובאופן ברור, תוך שיוכו לאירוע קונקרטי. בכל מקרה, עניינם של סוגיות אלו להתברר לעומק במסגרת התיק העיקרי.

ראו לעניין זה קביעותיו הרלבנטיות של כב' השופט זילברטל ב: בש"פ 5608/13 יואב בליקוב נגד מדינת ישראל (מיום 16.8.13):

"לטענת המבקש היה מקום בעניינו להידרש כבר בשלב הליכי המעצר לסוגיית מהימנותו של השוטר ומהימנותה של ראיית הזיהוי, נוכח מרכזיותן של ראיית אלו. ואולם, ככלל מקומה של בחינת סוגיית המהימנות הוא במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת הליכי המעצר, למעט במקרים נדירים בהם 'חוסר המהימנות זועק מן הראיה ונוטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת' (בש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' דחלה, פ"ד נב(1) 628, 625 (1998); 1580/13 מדינת ישראל נ' אסד, פסקה 12 (7.3.2013)). טענות המבקש לעניין המהימנות נבחנו על ידי הערכאות השונות והן קבעו כי אין מקום בנתונים הקיימים להידרש לסוגיית המהימנות בהליכי המעצר. איני סבור שיש להתערב בקביעות אלו. כך גם, איני מוצא נפקות לעניין זה בהבחנה אותה סבור המבקש שיש לעשות בין מהימנות השוטר למהימנות ראיית הזיהוי."

10. לעדות מזהה זו תימוכין נוספים:

א. המשיב, לבוש בקפוצ'ון אפור ומכנס כחול, הוא שנתפס מספר שעות לאחר מכן (בסביבות השעה 19:45) ברכב המאזדה מ.ר. 7704529, אשר שימש בעת ביצוע העבירה, בעוד הרכב נצפה על-ידי שוטר סיור בתחנת דלק בטייבה (דו"ח פעולה ע.ת.7).

ב. הודעת בעל הרכב (ע.ת.11), המלמדת כי המשיב נטל ממנו ברשות את הרכב ביום האירוע בסמוך לשעה 16:30 (עמ' 1 שורה 23). עוד הוסיף העד, כי הוא מחזיק הרכב בסרגל מתכת, המשמש אותו לעבודות ריצוף (עמ' 3 שורות 10 - 15).

יצוין, כי עד זה הסביר, כי המשיב שוחח עימו באמצעות מירס, ועל כן אין תיעוד במכשיר של שעת השיחה.

בשיחת הבהרה שנערכה עם בעל הרכב (המתועדת במזכר של ע.ת. 10 מיום 14.1.14) חזר על כך כי המשיב שוחח עימו במירס בסמוך לשעה 16:30, אמר לו שהוא נמצא ליד הרכב ושאל היכן המפתחות. הבעלים מסר לו שהמפתחות נמצאים בתוך הרכב, והמשיב אמר לו שהוא לוקח את הרכב.

ג. גירסת המשיב (המופיעה בהודעתו מיום 15.1.14 שעה 12:07) אף היא מחזקת את ראיות התביעה, באשר היא אינה עולה בקנה אחד עם הודעת בעל הרכב. המשיב ניסה להרחיק את עצמו מהאירוע וטען בתחילה, כי שוחח עם בעל הרכב רק בשעות הערב ונטל את הרכב כחצי שעה לאחר מכן. לאחר שעומת עם הודעת הבעלים, שינה המשיב את גירסתו וטען, כי ייתכן ושוחח עם בעל הרכב בשעות אחר-צהריים, אולם נטל את הרכב רק בשעות הערב.

המשיב לא הציג גירסת אליבי הניתנת לבדיקה וטען כי שהה לבדו בביתו במועד האירוע.

11. לנוכח משקלן המצטבר של הראיות כמתואר לעיל, קובעת אני כי קיימת תשתית ראייתית המקימה סיכוי סביר להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו - ואני דוחה את טענות הסניגור כאילו המדובר בתשתית ראייתית בעוצמה חלשה המצדיקה שחרור לחלופת מעצר.

עילת מעצר

12. המדיניות שהתגבשה בפסיקה היא, שככלל, כאשר עסקין בנאשם שנמלט מכוחות המשטרה תוך נהיגה פראית ומופקרת, יש להורות על מעצרו עד לתום ההליכים (ראו, למשל: בש"פ 10987/07 מדינת ישראל נגד אבו-ואקד, מיום 26.12.2007; בש"פ 2613/06 סראיעה נגד מדינת ישראל, מיום 2.4.2006). התנהלותו של אדם המסכן חיי אחרים תוך נסיון הימלטותו מעידה על כך שנובע ממנו סיכון של ממש לשלום הציבור ובטחונו. עם זאת, נקבע כי יש לבחון כל מקרה לגופו לאור נסיבותיו (ראו: בש"פ 10550/09 מדינת ישראל נגד מוחרב, מיום 15.11.2005).

13. בחינת נסיבותיו של המשיב מביאה למסקנה, כי לא ניתן לשקול שחרורו לחלופת מעצר - ובוודאי שלא לחלופה משפחתית בפיקוח אשתו הנמצאת בהריון ותלויה בו. זאת, לאור נסיבות העבירות, עיתוי ביצוען ועברו הפלילי של המשיב.

14. המשיב העמיד בסיכון בתחילת האירוע את השוטר מליק, כפי שתואר. בהמשך, נהג באופן פראי בעורקי תחבורה מרכזיים וסואנים - כדוגמת כביש 6. נראה, כי אך בנס לא הסתיימה נהיגתו המסוכנת באסון של ממש.

15. עיון בגליון הר.פ. של המשיב מעלה, כי לחובתו עשר הרשעות קודמות, רובן בתחום הרכוש ובעיקר בעבירות בקשר לרכב.

יצוין, כי גזר-דינו האחרון ניתן במסגרת ת.פ. 19626-02-11 (שלום תל-אביב), על-ידי חברי, כב' השופט לנדמן ז"ל, אשר ציין כי בית-המשפט הלך לקראת המשיב ובעבר האריך מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו. כב' השופט לנדמן ז"ל הוסיף, כי למרות זאת, ועל אף שנישא ואשתו מצויה בהריון, המשיב שב לסורו וביצע עבירה של גניבת רכב לצד עבירות נלוות. בסופו של יום, לאחר שהופעלו 3 מאסרים על תנאי והוטלה ענישה נוספת, נדון המשיב ל - 36 חודשי מאסר בפועל אותם החל לרצות ביום 1.2.11 לצד מאסר על תנאי בן 12 חודשים שיכול ויהא בר-הפעלה אם יורשע בעבירות נשוא החלטה זו.

עינינו הרואות, אם כן, כי אך לאחרונה שוחרר ממאסר ממושך, כשבנוסף, מאסר על תנאי מוחשי אינו מרתיעו ואולי אף הביא את המשיב להימלט מאנשי אכיפת החוק באופן כה מסכן, כפי שטען ב"כ המבקשת.

16. בנסיבות אלו, כשמדובר במשיב אשר לא ניתן לתת בו אמון, אין מקום לשקול שחרורו לחלופת מעצר בחיק משפחתו, ואיני רואה טעם בהפנייתו של המשיב לשירות המבחן לקבלת תסקיר מעצר בעניינו.

17. אשר על כן, לאור האמור לעיל, מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ד, 13 פברואר 2014, במעמד הנוכחים.